

Αριθμός απόφασης: 928/ 2022

(αριθμός έκθεσης κατάθεσης αγωγής: 56/07-02-2020)

ΤΟ ΜΟΝΟΜΕΛΕΣ ΠΡΩΤΟΔΙΚΕΙΟ ΠΡΕΒΕΖΑΣ

Ειδική διαδικασία περιουσιακών διαφορών

ΣΥΓΚΡΟΤΗΘΗΚΕ από τον Δικαστή Πρωτοδίκη, που ορίστηκε από τον Διευθύνοντα το Πρωτοδικείο Πρόεδρο Πρωτοδικών, και από τον Γραμματέα

ΣΥΝΕΔΡΙΑΣΕ δημόσια στο ακροατήριό του την 1^η Νοεμβρίου 2022, για να δικάσει την υπόθεση μεταξύ:

ΤΗΣ ΕΝΑΓΟΥΣΑΣ: Αστικής μη κερδοσκοπικής εταιρείας, με την επωνυμία «GEA - GRAMMO, ΕΡΑΤΩ, ΑΠΟΛΛΩΝ, ΕΝΙΑΙΟΣ ΟΡΓΑΝΙΣΜΟΣ ΣΥΛΛΟΓΙΚΗΣ ΔΙΑΧΕΙΡΙΣΗΣ ΚΑΙ ΕΙΣΠΡΑΞΗΣ ΤΟΥ ΣΥΓΓΕΝΙΚΟΥ ΔΙΚΑΙΩΜΑΤΟΣ ΤΩΝ ΠΑΡΑΓΩΓΩΝ ΥΛΙΚΩΝ ΦΟΡΕΩΝ ΗΧΟΥ ΚΑΙ ΤΩΝ ΕΡΜΗΝΕΥΤΩΝ/ΕΚΤΕΛΕΣΤΩΝ ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΩΝ» και το διακριτικό τίτλο «GEA - GRAMMO, ΕΡΑΤΩ, ΑΠΟΛΛΩΝ», με Α.Φ.Μ. 997495285 Δ.Ο.Υ. Ψυχικού, που εδρεύει στο Δήμο Αθηναίων (οδός Λαζ. Σώχου αρ. 4) και εκπροσωπείται νόμιμα, η οποία παραστάθηκε δια του πληρεξούσιου δικηγόρου της (Α.Μ. Δ.Σ.), που κατέθεσε προτάσεις και το με αριθμό Π4029690/2022 γραμμάτιο προκαταβολής εισφορών του Δ.Σ. Αθηνών.

ΤΩΝ ΕΝΑΓΟΜΕΝΩΝ: (1). με Α.Φ.Μ.

Δ.Ο.Υ. στην εκμετάλλευση της οποίας ανήκει το καφέ-μπαρ με διακριτικό τίτλο που βρίσκεται στην και (2).

με Α.Φ.Μ. Δ.Ο.Υ. στην εκμετάλλευση του οποίου ανήκει το καφέ-μπαρ με διακριτικό τίτλο που βρίσκεται στην οι οποίοι δεν παραστάθηκαν ούτε εκπροσωπήθηκαν από πληρεξούσιο δικηγόρο.

Η ενάγουσα ζητεί να γίνει δεκτή η από 06-02-2020 αγωγή της, που κατατέθηκε στη Γραμματεία του Δικαστηρίου αυτού με αριθμό έκθεσης κατάθεσης 56/07-02-2020, προσδιορίσθηκε η συζήτησή της αρχικά για τη δικάσιμο της 20^{ης}-10-2020, και κατόπιν αναβολών, για αυτήν που αναφέρεται στην αρχή της παρούσας και εγγράφηκε στο πινάκιο.

Κατά τη συζήτηση της υπόθεσης, η οποία εκφωνήθηκε νόμιμα με τη σειρά της από το οικείο πινάκιο, οι διάδικοι παραστάθηκαν όπως αναφέρεται παραπάνω, και ο πληρεξούσιος δικηγόρος της ενάγουσας ζήτησε να γίνουν δεκτά όσα αναφέρονται στα πρακτικά και τις προτάσεις που κατέθεσε.

**ΑΦΟΥ ΜΕΛΕΤΗΣΕ ΤΗ ΔΙΚΟΓΡΑΦΙΑ
ΣΚΕΦΘΗΚΕ ΣΥΜΦΩΝΑ ΜΕ ΤΟ ΝΟΜΟ**

I. Από το συνδυασμό των διατάξεων των άρθρων 294 εδ. α', 295 παρ. 1, 297 και 591 παρ. 1 εδ. α' ΚΠολΔ προκύπτει ότι, και στις ειδικές διαδικασίες, η παραίτηση από το δικόγραφο της αγωγής που έχει ασκηθεί, μπορεί να γίνει είτε με δήλωση που καταχωρίζεται στα πρακτικά, προτού αρχίσει η προφορική συζήτηση της ουσίας της υπόθεσης, είτε με δικόγραφο που επιδίδεται στον αντίδικο του παραιτουμένου, είτε με δήλωση στις προτάσεις, έχει δε ως αποτέλεσμα ότι η αγωγή θεωρείται πως δεν ασκήθηκε ως προς το διάδικο για τον οποίο έγινε, με δικονομικό επακόλουθο την κατάργηση της δίκης ως προς αυτόν (ΟΛΑΠ 20/1999, ΕΛΛΔ/νη 2000/26, ΑΠ 800/2010, ΑΠ 793/2010 τνπ ΝΟΜΟΣ). Στην προκειμένη περίπτωση, η ενάγουσα, με προφορική δήλωση του πληρεξουσίου δικηγόρου της, που έγινε πριν από την έναρξη της προφορικής συζήτησης και καταχωρίστηκε στα ταυτόριθμα με την απόφαση αυτή απομαγνητοφωνημένα πρακτικά δημόσιας συνεδρίασης του Δικαστηρίου τούτου και περιέχεται στις προτάσεις που κατέθεσε, παραιτήθηκε νομότυπα από το δικόγραφο της κρινόμενης αγωγής ως προς τον δεύτερο εναγόμενο, Ευάγγελο Κοντοδήμα του Σπυρίδωνα, προτού το Δικαστήριο εξετάσει την ουσία της υπόθεσης. Συνεπώς, πρέπει να θεωρηθεί ότι η κρινόμενη αγωγή δεν ασκήθηκε ως προς τον δεύτερο εναγόμενο, ως προς τον οποίο η δίκη πρέπει να κηρυχθεί καταργημένη.

II. Από τη με αριθμό 8.348B'/20-02-2020 έκθεση επίδοσης του δικαστικού επιμελητή του Εφετείου Ιωαννίνων με έδρα στο Πρωτοδικείο

την οποία προσκομίζει και επικαλείται η ενάγουσα, αποδεικνύεται ότι ακριβές αντίγραφο της κρινόμενης αγωγής, με πράξη προσδιορισμού δικάσιμου και κλήση προς συζήτηση για την αρχική δικάσιμο της 20^{ης}-10-2020, επιδόθηκε νομότυπα και εμπρόθεσμα στην πρώτη εναγομένη (άρθρα 122 παρ. 1, 123, 124 παρ. 1, 126 παρ. 1 α', 127 παρ. 1, 591 παρ. 1 εδ. α' ΚΠολΔ). Κατά την ως άνω αρχικά ορισθείσα δικάσιμο, η συζήτηση της υπόθεσης αναβλήθηκε για την αναφερόμενη στην αρχή της παρούσας δικάσιμο και εγγράφηκε στο πινάκιο, της εγγραφής της εκεί υπέχουσας θέση κλήτευσης (άρθρα 226 παρ. 4 και 591 παρ. 1 εδ. α' ΚΠολΔ). Πλην, όμως, η πρώτη εναγομένη δεν εμφανίστηκε στη δικάσιμο αυτή, κατά την οποία η υπόθεση

εκφωνήθηκε από τη σειρά του πινακίου και, συνεπώς, πρέπει να δικαστεί ερήμην

(άρθρα 271 παρ. 2 εδ. α' και 591 παρ. 1 εδ. α' ΚΠολΔ).

III. Με τις διατάξεις του όγδου κεφαλαίου (άρθρα 46 έως 53) του ν. 2121/1993, θεσπίστηκε η προστασία των συγγενικών, προς την πνευματική ιδιοκτησία, δικαιωμάτων, δηλαδή των δικαιωμάτων σε εργασίες («εισφορές» κατά την ορολογία του νόμου) που σχετίζονται με την πνευματική ιδιοκτησία ή ακόμη έχουν και κάποιες ομοιότητες με αυτή, δεν μπορούν, όμως, να αναχθούν σε αυτοτελή πνευματικά έργα, διότι δεν εμφανίζουν τα κρίσιμα στοιχεία της πνευματικής δημιουργίας, συμβάλλουν, όμως, και μάλιστα πολλές φορές καθοριστικά, στη δημόσια εκτέλεση, στην αναπαραγωγή και γενικά στη διάδοση των έργων αυτών. Ο καθορισμός των δικαιούχων των συγγενικών δικαιωμάτων προκύπτει από τους κανόνες που αναγνωρίζουν τα σχετικά δικαιώματα. Έτσι, σύμφωνα με τις διατάξεις των άρθρων 46 παρ. 1, 47 παρ. 1 και 48 παρ. 1 ν. 2121/1993, εισφορές παρέχουν κυρίως οι καλλιτέχνες που ερμηνεύουν ή εκτελούν τα έργα και οι παραγωγά υλικών φορέων ήχου και εικόνας. Στο άρθρο 49 του ν. 2121/1993 καθιερώνεται δικαίωμα εύλογης αμοιβής υπέρ των ερμηνευτών ή εκτελεστών καλλιτεχνών των οποίων η ερμηνεία ή η εκτέλεση έχει εγγράφει στον υλικό φορέα, καθώς και των παραγωγών των υλικών αυτών φορέων, όταν ο υλικός φορέας ήχου ή εικόνας ή ήχου και εικόνας που έχει νόμιμα εγγραφεί χρησιμοποιείται για ραδιοτηλεοπτική μετάδοση με οποιονδήποτε τρόπο ή για παρουσίαση στο κοινό. Η αμοιβή που καθιερώνεται με την παραπάνω διάταξη του άρθρου 49 ν. 2121/1993 είναι ενιαία, με την έννοια ότι προσδιορίζεται στο συνολικό ποσό αυτής για όλες τις κατηγορίες δικαιούχων με την ίδια απόφαση και πληρώνεται μία φορά από τον χρήστη, κατανεμόμενη μεταξύ των δικαιούχων. Η είσπραξη και διαχείριση της εύλογης αμοιβής ανατίθεται υποχρεωτικά (άρθρο 49 παρ. 2 ν. 2121/1993) στους οργανισμούς συλλογικής διαχείρισης, οι οποίοι ήδη λειτουργούν κατά τους όρους του ν. 4481/2017 (ΦΕΚ Α' 100/20-07-2017), ο οποίος συμπληρώνει τον βασικό για την πνευματική ιδιοκτησία και τα συγγενικά δικαιώματα ν. 2121/1993 και ενσωματώνει στην ελληνική έννομη τάξη την Οδηγία 2014/26/ΕΕ για τη συλλογική διαχείριση δικαιωμάτων πνευματικής ιδιοκτησίας και συγγενικών δικαιωμάτων, καθώς και για τη χορήγηση πολυεδαφικών αδειών για επιγραμμικές χρήσεις μουσικών έργων στην εσωτερική αγορά. Ως «οργανισμός συλλογικής διαχείρισης» νοείται κάθε οργανισμός που εξουσιοδοτείται από το νόμο ή μέσω μεταβίβασης, άδειας ή οποιασδήποτε άλλης συμβατικής συμφωνίας, για τη διαχείριση δικαιωμάτων πνευματικής ιδιοκτησίας ή συγγενικών δικαιωμάτων εξ ονόματος περισσότερων του ενός δικαιούχων, για το συλλογικό όφελος αυτών, ως αποκλειστικό ή κύριο σκοπό του,

και ο οποίος πληροί ένα από ή αμφότερα τα ακόλουθα κριτήρια: αα) ανήκει στα μέλη του ή ελέγχεται από αυτά, ββ) έχει οργανωθεί σε μη κερδοσκοπική βάση (άρθρο 3 περ. α' ν. 4481/2017). Οι εν λόγω οργανισμοί συλλογικής διαχείρισης έχουν τις αρμοδιότητες, μεταξύ άλλων, να διαχειρίζονται το περιουσιακό δικαίωμα, τις εξουσίες που απορρέουν από αυτό, κατηγορίες εξουσιών ή είδη έργων ή αντικείμενα προστασίας για τις επικράτειες της επιλογής των δικαιούχων, να καταρτίζουν συμβάσεις με τους χρήστες για τους όρους εκμετάλλευσης των έργων καθώς και για την οφειλόμενη, ποσοστιαία ή/και εύλογη, αμοιβή, να εξασφαλίζουν στους δικαιούχους ποσοστιαία αμοιβή κατά τα οριζόμενα στην παρ. 1 του άρθρου 32 του ν. 2121/1993, να εισπράττουν τις αμοιβές που προβλέπονται στο ν. 4481/2017 και στο ν. 2121/1993 και διανέμουν τα εισπραττόμενα ποσά μεταξύ των δικαιούχων, να προβαίνουν σε κάθε διοικητική ή δικαστική ή εξώδικη ενέργεια για τη νόμιμη προστασία των δικαιωμάτων των δικαιούχων και, ιδίως, υποβάλλουν αιτήσεις ασφαλιστικών μέτρων, εγείρουν αγωγές, ασκούν ένδικα μέσα, υποβάλλουν μηνύσεις και εγκλήσεις, παρίστανται ως πολιτικώς ενάγοντες, ζητούν την απαγόρευση πράξεων που προσβάλλουν το δικαίωμα ως προς τις εξουσίες που τους έχουν ανατεθεί και ζητούν την κατάσχεση παράνομων αντιτύπων ή τη δικαστική μεσεγγύηση των εμπορευμάτων σύμφωνα με το άρθρο 64 του ν. 2121/1993, να λαμβάνουν από τους χρήστες κάθε πληροφορία αναγκαία για την εφαρμογή των αμοιβολογιών, τον υπολογισμό της αμοιβής και την είσπραξη και τη διανομή των εισπραττόμενων εσόδων από τα δικαιώματα, χρησιμοποιώντας τα σχετικά αναγνωρισμένα βιομηχανικά πρότυπα, κλπ (άρθρο 6 παρ. 1 ν. 4481/2017). Επίσης, το άρθρο 5 παρ. 1 και 2 του ν. 4481/2017 ορίζει ότι: «1. Οι οργανισμοί συλλογικής διαχείρισης που λειτουργούν με άδεια του Υπουργού Πολιτισμού και Αθλητισμού μπορούν να συνιστούν ενιαίο οργανισμό συλλογικής διαχείρισης στον οποίο αναθέτουν κατ' αποκλειστικότητα την εξουσία, ιδίως, να διαπραγματεύεται, να χορηγεί άδειες, να συμφωνεί το ύψος των αμοιβών, να προβάλλει τις σχετικές αξιώσεις για την καταβολή, να προβαίνει σε κάθε δικαστική ή εξώδικη ενέργεια, να εισπράττει τη σχετική αμοιβή από τους χρήστες και να τη διανέμει στους αντίστοιχους οργανισμούς συλλογικής διαχείρισης. 2. Για τη χορήγηση της άδειας λειτουργίας στον ενιαίο οργανισμό συλλογικής διαχείρισης, καθώς και για κάθε άλλο θέμα που αφορά τη συλλογική διαχείριση, εφαρμόζονται οι διατάξεις του παρόντος νόμου για τη συλλογική διαχείριση». Επιπλέον, κατά το άρθρο 7 παρ. 1 και 2 του ν. 4481/2017: «οι οργανισμοί συλλογικής διαχείρισης και οι οργανισμοί συλλογικής προστασίας τεκμαίρεται ότι έχουν την αρμοδιότητα διαχείρισης ή προστασίας των δικαιωμάτων επί όλων των έργων ή των αντικειμένων προστασίας ή



Όλων των δικαιούχων για τα οποία ή για τους οποίους δηλώνουν εγγράφως ότι έχουν μεταβιβαστεί σε αυτούς οι σχετικές εξουσίες ή τα δικαιώματα εύλογης αμοιβής ή ότι καλύπτονται από την πληρεξουσιότητα ή μέσω οποιασδήποτε άλλης συμβατικής συμφωνίας. Εφόσον οργανισμός συλλογικής διαχείρισης που λειτουργεί με άδεια του Υπουργού Πολιτισμού και Αθλητισμού ασκεί δικαιώματα ή αξιώσεις στο πλαίσιο του ν. 2121/1993, τα οποία υπόκεινται σε υποχρεωτική συλλογική διαχείριση, τεκμαίρεται ότι εκπροσωπεί όλους ανεξαιρέτως τους δικαιούχους, ημεδαπούς και αλλοδαπούς και όλα ανεξαιρέτως τα έργα τους. Εάν στην περίπτωση του προηγούμενου εδαφίου, υφίστανται περισσότεροι οργανισμοί συλλογικής διαχείρισης για μία συγκεκριμένη κατηγορία δικαιούχων, το τεκμήριο ισχύει, εφόσον τα δικαιώματα ασκούνται από κοινού από όλους τους αρμόδιους οργανισμούς συλλογικής διαχείρισης σύμφωνα με τις ειδικότερες διατάξεις του ν. 2121/1993. Οι οργανισμοί συλλογικής διαχείρισης και οι οργανισμοί συλλογικής προστασίας μπορούν να ενεργούν, δικαστικώς ή εξωδίκως, στο δικό τους όνομα, εάν η αρμοδιότητά τους στηρίζεται σε μεταβίβαση της σχετικής εξουσίας, ή σε πληρεξουσιότητα, ή σε οποιαδήποτε άλλη συμβατική συμφωνία. Επίσης νομιμοποιούνται να ασκούν όλα τα δικαιώματα που έχουν μεταβιβαστεί σε αυτούς από τον δικαιούχο ή που καλύπτονται από την πληρεξουσιότητα ή από οποιαδήποτε άλλη συμβατική συμφωνία. 2. Για τη δικαστική επιδίωξη της προστασίας των έργων και των δικαιούχων που εκπροσωπούνται από τον οργανισμό συλλογικής διαχείρισης ή από οργανισμό συλλογικής προστασίας, αρκεί η δειγματοληπτική αναφορά των έργων που έγιναν αντικείμενο εκμετάλλευσης χωρίς την απαιτούμενη άδεια ή χωρίς την καταβολή εύλογης αμοιβής και δεν απαιτείται η πλήρης απαρίθμηση των έργων αυτών». Με την προαναφερόμενη διάταξη θεσπίζεται μαχητό τεκμήριο που λειτουργεί κατ' αρχήν αποδεικτικά και αποβλέπει στη διευκόλυνση της απόδειξης εκ μέρους των οργανισμών συλλογικής διαχείρισης δικαιωμάτων πνευματικής ιδιοκτησίας ή συγγενικών δικαιωμάτων, της νομιμοποίησής τους τόσο για την κατάρτιση των σχετικών συμβάσεων και την είσπραξη των προβλεπόμενων από το νόμο αμοιβών, όσο και για τη δικαστική προστασία των δικαιούχων των δικαιωμάτων αυτών, ενισχύοντας έτσι σημαντικά την έναντι των χρηστών θέση των οργανισμών συλλογικής διαχείρισης. Εξάλλου, ως «χρήστης» νοείται κάθε πρόσωπο ή οντότητα που εκτελεί πράξεις που υπόκεινται στην άδεια των δικαιούχων, στην αμοιβή των δικαιούχων ή στην καταβολή αποζημίωσης στους δικαιούχους και το οποίο δεν ενεργεί υπό την ιδιότητα του καταναλωτή (άρθρο 3 περ. ιγ' ν. 4481/2017). Σύμφωνα με τα παραπάνω και ειδικότερα, από το συνδυασμό των διατάξεων των άρθρου 7 του ν. 4481/2017, στο οποίο καθιερώνεται το τεκμήριο αρμοδιότητας διαχείρισης των οργανισμών συλλογικής



διαχείρισης, και του άρθρου 5 παρ. 2 του ν. 2054/1992 (Κύρωση Διεθνούς Σύμβασης περί της προστασίας των ερμηνευτών ή εκτελεστών καλλιτεχνών, των παραγωγών φωνογραφημάτων και των οργανισμών ραδιοτηλεόρασης που έγινε στη Ρώμη στις 26 Οκτωβρίου 1961), προκύπτει, ότι στην περίπτωση της, κατά την προαναφερόμενη έννοια του τελευταίου αυτού άρθρου «σύγχρονης δημοσίευσης» φωνογραφήματος, οι ημεδαποί οργανισμοί συλλογικής διαχείρισης νομιμοποιούνται να επιδιώξουν την διαπραγμάτευση, είσπραξη, διεκδίκηση και διανομή της εύλογης αμοιβής που δικαιούνται και οι αλλοδαποί, αντίστοιχοι, δικαιούχοι, για τη χρήση του ρεπερτορίου τους στην Ελλάδα. Εξάλλου, το άρθρο 22 παρ. 1-7 του ν. 4481/2017 προβλέπει τα εξής: «1. Οι οργανισμοί συλλογικής διαχείρισης και οι χρήστες διεξάγουν διαπραγματεύσεις για τη χορήγηση αδειών χρήσης των δικαιωμάτων με καλή πίστη και στο πλαίσιο αυτό ανταλλάσσουν κάθε αναγκαία πληροφορία. 2. Οι οργανισμοί συλλογικής διαχείρισης, προκειμένου οι χρήστες να έχουν την ευχέρεια της χρήσης των έργων του ρεπερτορίου τους, αξιώνουν από αυτούς ποσοστιαία αμοιβή κατά τα οριζόμενα στο άρθρο 32 του ν. 2121/1993. 3. Οι όροι χορήγησης αδειών χρήσης βασίζονται σε αντικειμενικά κριτήρια που δεν εισάγουν διακρίσεις. Κατά τη χορήγηση αδειών χρήσης δικαιωμάτων που αφορούν σε επιγραμμικές υπηρεσίες οι οργανισμοί συλλογικής διαχείρισης δεν υποχρεούνται να χρησιμοποιούν ως προηγούμενο τους όρους χορήγησης αδειών χρήσης που έχουν συμφωνηθεί με έναν χρήστη, όταν ο χρήστης αυτός παρέχει ένα νέο είδος επιγραμμικής υπηρεσίας, το οποίο είναι διαθέσιμο στο κοινό της ΕΕ για λιγότερο από τρία (3) έτη. 4. Για τη χορήγηση άδειας οι χρήστες υποβάλλουν σχετικό αίτημα στον οργανισμό συλλογικής διαχείρισης, αναφέροντας μεταξύ άλλων τις πληροφορίες που είναι απαραίτητες για τον σκοπό αυτόν. Μετά τη λήψη όλων των σχετικών πληροφοριών ο οργανισμός συλλογικής διαχείρισης, χωρίς αδικαιολόγητη καθυστέρηση, χορηγεί την άδεια, εκτός εάν συντρέχει λόγος άρνησης, τον οποίο γνωστοποιεί με ειδική αιτιολογία εγγράφως στον χρήστη και κοινοποιεί στον ΟΠΙ. 5. Οι οργανισμοί συλλογικής διαχείρισης παρέχουν τη δυνατότητα στους χρήστες να επικοινωνούν με αυτούς με ηλεκτρονικά μέσα, συμπεριλαμβανομένης της δυνατότητας να υποβάλλουν αναφορές σε σχέση με τη χρήση άδειας. 6. Σε περίπτωση μη καταβολής αμοιβής για τη λήψη άδειας ή διαφωνίας ως προς το ύψος της αμοιβής που αξιώνει ο οργανισμός συλλογικής διαχείρισης, ο χρήστης οφείλει πριν από οποιαδήποτε χρήση να προκαταβάλει στον οργανισμό συλλογικής διαχείρισης το αιτούμενο ποσό αμοιβής ή εκείνο που θα έχει ορίσει και επιδικάσει προσωρινά το Μονομελές Πρωτοδικείο, κατόπιν αίτησης είτε του χρήστη είτε του οργανισμού συλλογικής διαχείρισης κατά τη διαδικασία των ασφαλιστικών

μέτρων, ως συνήθως καταβαλλόμενο σε παρόμοιες περιπτώσεις ή ως εύλογο, αν δεν υπάρχουν παρόμοιες περιπτώσεις. Μετά από αγωγή που ασκεί ο οργανισμός συλλογικής διαχείρισης, ή ο χρήστης, το αρμόδιο Μονομελές Πρωτοδικείο, που δικάζει κατά τη διαδικασία των περιουσιακών διαφορών του ΚΠολΔ, προσδιορίζει οριστικά την αμοιβή και το ύψος αυτής και την επιδικάζει. 7. Σε περίπτωση διαφωνίας μεταξύ χρήστη και οργανισμού συλλογικής διαχείρισης ως προς το ύψος της εύλογης αμοιβής του άρθρου 49 του ν. 2121/1993 και τους όρους πληρωμής της, το Μονομελές Πρωτοδικείο, που δικάζει κατά τη διαδικασία των ασφαλιστικών μέτρων, καθορίζει αυτά προσωρινά, μετά από αίτηση του χρήστη ή του οργανισμού συλλογικής διαχείρισης, και επιδικάζει προσωρινά μέχρι το ήμισυ της εύλογης αμοιβής που καθόρισε. Για τον οριστικό προσδιορισμό του ύψους της εύλογης αμοιβής και των όρων πληρωμής της εφαρμόζεται το τελευταίο εδάφιο της παρ. 6». Ακολουθώντας, με το άρθρο 54 παρ. 6 του ν. 4481/2017 καταργήθηκαν οι διατάξεις του τέταρτου και πέμπτου εδαφίου της παραγράφου 1 του άρθρου 49 του ν. 2121/1993, με τις οποίες προβλέπονταν ότι το ύψος της εύλογης αμοιβής και οι όροι της πληρωμής καθορίζονταν από το καθ' ύλην αρμόδιο Δικαστήριο, σύμφωνα με τις γενικές διατάξεις των άρθρων 12 επ. ΚΠολΔ, κατά την τακτική διαδικασία. Επίσης, με την επιφύλαξη της παραγράφου 12 του άρθρου 53 και της παραγράφου 15 του ανωτέρω άρθρου, καταργούνται τα άρθρα 54 έως 58 του ν. 2121/1993 και η παρ. 3 του άρθρου 72 του ν. 2121/1993. Συνακόλουθα, μετά την κατάργηση του τέταρτου και του πέμπτου εδαφίου της παραγράφου 1 του άρθρου 49 του ν. 2121/1993 και την αποσπασματική υπαγωγή του περιεχομένου τους στο άρθρο 22 παρ. 7 του ν. 4481/2017 με τίτλο «Άδειες χρήσης, καθορισμός ύψους αμοιβής και εύλογης αμοιβής» όλες οι προεκτεθείσες διαφορές, στα πλαίσια του οριστικού προσδιορισμού της αμοιβής και του ύψους της εύλογης αμοιβής του άρθρου 49 του ν. 2121/1993 και τους όρους πληρωμής της, δικάζονται από το, κατά το άρθρο 22 παρ. 7 του ν. 4481/2017, αρμόδιο Μονομελές Πρωτοδικείο, κατά τη διαδικασία των περιουσιακών διαφορών του ΚΠολΔ, η οποία διαγράφει καθαρά το δικονομικό πλαίσιο στο οποίο θα κινηθεί ο δικαστικός αγώνας χωρίς να προβλέπεται στη διάταξη αυτή διάσπαση της αρμοδιότητας του και διαχωρισμός αντικειμένων της δίκης του άρθρου 49 παρ. 1 ν. 2121/1993 με βάση περισσότερα συστήματα οριοθέτησης και κριτήρια προσδιορισμού και τον δικονομικό διαχωρισμό κοινών κατ' ουσίαν συμφερόντων του δικαιούχου (ΜονΕφΑθ 4408/2021, ΕφΘεσσαλ 350/2021, ΜονΠρίων 155/2021 τνπ ΝΟΜΟΣ). Επιπρόσθετα, το άρθρο 23 παρ. 1-3 του ν. 4481/2017 ορίζει ότι: «1. Οι δικαιούχοι πρέπει να λαμβάνουν κατάλληλη αμοιβή για τη χρήση των έργων τους. Οι χρεώσεις πρέπει να είναι εύλογες

σε σχέση, μεταξύ άλλων, με την οικονομική αξία της χρήσης των δικαιωμάτων στο εμπόριο, αφού ληφθούν υπόψη η φύση και η έκταση της χρήσης των έργων και άλλων αντικειμένων προστασίας, καθώς και σε σχέση με την οικονομική αξία των υπηρεσιών που παρέχει ο οργανισμός συλλογικής διαχείρισης στον χρήστη. Οι οργανισμοί συλλογικής διαχείρισης ενημερώνουν τον ενδιαφερόμενο χρήστη για τα κριτήρια που χρησιμοποιούνται για τον καθορισμό των χρεώσεων αυτών. 2. Οι οργανισμοί συλλογικής διαχείρισης με απόφαση του Διοικητικού Συμβουλίου, καταρτίζουν κατάλογο με τις αμοιβές που απαιτούν από τους χρήστες (αμοιβολόγιο), ο οποίος γνωστοποιείται στο κοινό με ανάρτηση στην ιστοσελίδα τους, όπως και κάθε μεταβολή αυτού και κοινοποιείται στον ΟΠΙ, αμέσως, προκειμένου να αναρτηθεί και στην ιστοσελίδα του τελευταίου σε μηχαναγνώσιμο μορφότυπο, σε σταθερό σημείο απόθεσης και εφόσον είναι δυνατό καθίσταται προσβάσιμο μέσω διασυνδέσεων προγραμματισμού εφαρμογών. Οι αναρτήσεις αυτές συνιστούν προϋπόθεση ισχύος του αμοιβολογίου. Κατά τη διαμόρφωση και εφαρμογή των αμοιβολογίων τους, οι οργανισμοί συλλογικής διαχείρισης οφείλουν να εφαρμόζουν αντικειμενικά κριτήρια, να ενεργούν χωρίς αυθαιρεσία και να μην προβαίνουν σε καταχρηστικές διακρίσεις. 3. Οι οργανισμοί συλλογικής διαχείρισης και οι αντιπροσωπευτικές ενώσεις χρηστών μπορούν να καταρτίζουν συμφωνίες που ρυθμίζουν την αμοιβή, την οποία καταβάλλει ο χρήστης σε κάθε κατηγορία δικαιούχων, καθώς και κάθε άλλο ζήτημα που αφορά τις σχέσεις των μερών στο πλαίσιο εφαρμογής του παρόντος νόμου και του ν. 2121/1993. Οι συμφωνίες αυτές, όπως και κάθε τροποποίηση αυτών, κοινοποιούνται αμέσως στον ΟΠΙ και αναρτώνται στις ιστοσελίδες των μερών και του ΟΠΙ». Τέλος, κατά το άρθρο 24 του ν. 4481/2017 υπό τον τίτλο «Υποχρεώσεις χρηστών» «1. Οι χρήστες οφείλουν να παραδίδουν στον οργανισμό συλλογικής διαχείρισης το πρώτο δεκαπενθήμερο κάθε εξαμήνου, εκτός εάν άλλως έχει συμφωνηθεί, καταλόγους των έργων που έχουν χρησιμοποιήσει ή παραγάγει ή πωλήσει ή εκμισθώσει ή δανείσει ή εκτελέσει δημόσια ή μεταδώσει ραδιοτηλεοπτικά ή παρουσιάσει στο κοινό το αμέσως προηγούμενο εξάμηνο ή το αντίστοιχα συμφωνηθέν χρονικό διάστημα, με μνεία του ακριβούς αριθμού των αντιτύπων που είχαν παραχθεί ή διατεθεί, καθώς και της συχνότητας των δημόσιων εκτελέσεων, όπως και όλες τις συναφείς πληροφορίες που διαθέτουν σχετικά με τη χρήση των δικαιωμάτων που εκπροσωπεί ο οργανισμός συλλογικής διαχείρισης και που είναι αναγκαίες για την εφαρμογή των αμοιβολογίων, την είσπραξη των εσόδων από δικαιώματα και τη διανομή και καταβολή των ποσών που οφείλονται στους δικαιούχους. Όλες οι ως άνω πληροφορίες υποβάλλονται βάσει ορισμένου μορφότυπου που παρέχεται σε αυτούς από τον οργανισμό συλλογικής διαχείρισης, ο

οποίο λαμβάνει υπόψη για τη διαμόρφωσή του υφιστάμενα βιομηχανικά πρότυπα. Ο μορφότυπος αυτός είναι ενιαίος για κάθε κατηγορία χρήσης για όλους τους οργανισμούς συλλογικής διαχείρισης, που υποχρεούνται να αποστέλλουν σχετικό υπόδειγμα στον ΟΠΙ. Η υποχρέωση του χρήστη υποβολής αναφοράς βάσει του μορφότυπου περιλαμβάνεται στην άδεια χρήσης που συνάπτει με τον οργανισμό συλλογικής διαχείρισης».

Με την κρινόμενη αγωγή της, η ενάγουσα αστική μη κερδοσκοπική εταιρεία εκθέτει ότι αποτελεί ενιαίο οργανισμό συλλογικής διαχείρισης συγγενικών δικαιωμάτων, με μόνους εταίρους τους οργανισμούς συλλογικής διαχείρισης με τους διακριτικούς τίτλους «GRAMMO», «ΕΡΑΤΩ» και «ΑΠΟΛΛΩΝ», που εκπροσωπούν τους παραγωγούς υλικών φορέων ήχου, τους τραγουδιστές-ερμηνευτές και τους μουσικούς αντίστοιχα. Ότι οι ως άνω εταίροι της είναι οι μόνοι και αντιπροσωπευτικοί νομίμως λειτουργούντες οργανισμοί στην Ελλάδα για τις αντίστοιχες κατηγορίες δικαιούχων αρμόδιοι είσπραξης και διανομής της εύλογης αμοιβής του άρθρου 49 παρ. 1 ν. 2121/1993, έχοντας συνάψει, μέχρι τη σύσταση της ίδιας, σχετικές συμβάσεις ανάθεσης με τα αναφερόμενα στο δικόγραφο μέλη τους, που εκπροσωπούν το σύνολο του ελληνικού ρεπερτορίου, τα έργα των οποίων διαχειρίζονται κατ' αποκλειστικότητα, καθώς και τις αναφερόμενες στο δικόγραφο συμβάσεις αμοιβαίας εκπροσώπησης με τις αντίστοιχες εταιρείες του εξωτερικού, κατά τα ειδικότερα εκτιθέμενα στο δικόγραφο. Ότι τα προαναφερόμενα μέλη της τής ανέθεσαν, με σύμβαση που περιέχεται στο καταστατικό της, την άσκηση όλων των εξουσιών και δικαιωμάτων τους σε σχέση με την εύλογη και ενιαία αμοιβή του άρθρου 49 παρ. 1 ν. 2121/1993, κι έτσι, η ίδια είναι ο μόνος και αντιπροσωπευτικός ενιαίος οργανισμός συλλογικής διαχείρισης που δικαιούται και υποχρεούται να διαχειρίζεται και να εισπράττει το δικαίωμα της εύλογης και ενιαίας αμοιβής στην Ελλάδα, ήτοι να διαπραγματεύεται και να εισπράττει δικαστικά και εξώδικα την αμοιβή αυτή, εκπροσωπώντας τους οργανισμούς-μέλη της, τεκμαίρεται δε, για το λόγο αυτό, κατ' άρθρο 7 ν. 4481/2017, ότι εκπροσωπεί όλους ανεξαίρετως τους δικαιούχους της κατηγορίας της. Ότι, περαιτέρω, υπό την ιδιότητά της αυτή, συνέταξε αμοιβολόγιο κατά τα προβλεπόμενα στις οικείες διατάξεις, το οποίο δημοσίευσε κατά νόμο. Ότι η πρώτη εναγομένη εκμεταλλεύεται στην

το καφέ-μπαρ με τον διακριτικό τίτλο επιφάνειας 70 τ.μ.,

το οποίο λειτουργεί εποχιακά, τους θερινούς μήνες. Ότι για τις ανάγκες λειτουργίας του καταστήματος αυτού, η πρώτη εναγομένη κατά τα έτη 2011, 2012, 2013 και 2014, χρησιμοποιούσε σε καθημερινή βάση καθ' όλη τη διάρκεια του ωραρίου λειτουργίας του, υλικούς φορείς ήχου που έχουν νόμιμα παραχθεί και φέρουν εγγεγραμμένες

ερμηνείες-εκτελέσεις Ελλήνων και ξένων ερμηνευτών-εκτελεστών για την ψυχαγωγία των πελατών της, κάνοντας χρήση του ενδεικτικά αναφερόμενου στο δικόγραφο ρεπερτορίου, η οποία χρήση είναι γι' αυτήν απαραίτητη και αποτελεί παράγοντα προσέλκυσης, διατήρησης και επαύξησης της πελατείας της, προσαυξάνοντας με τον τρόπο αυτό τα έσοδά της. Ότι, σύμφωνα με το προαναφερόμενο αμοιολόγιο, για τις επιχειρήσεις της κατηγορίας Α2, επιφάνειας έως 100 τ.μ., για τις οποίες η μουσική είναι απαραίτητη (καφετέριες, καφέ-μπαρ, μπαρ, μπουραρίες, μουσικές ταβέρνες, μουσικά μεζεδοπωλεία, ρεμπεταδίκια, λαϊκά πάγκα κλπ), η αμοιβή ορίζεται σε εφάπαξ ποσό κατ' έτος, ανερχόμενο σε 1.500,00 ευρώ, και εφόσον αυτές λειτουργούν μέχρι 5 μήνες ετησίως, όπως η επιχείρηση της πρώτης εναγομένης, η αμοιβή ανέρχεται στο 50% του ποσού αυτού. Ότι, αν και η ίδια κάλεσε την πρώτη εναγομένη να της καταβάλει το ποσό που καθορίστηκε με βάση το νομίμως δημοσιευμένο αμοιολόγιό της, εκείνη υπήρξε αδιάφορη και αδιάλλακτη σε οποιαδήποτε προσπάθεια διαπραγμάτευσης, καθορισμού και καταβολής της εύλογης αμοιβής. Ότι άσκησε κατά της εναγομένης αίτηση ασφαλιστικών μέτρων, με την οποία ζητούσε προσωρινή επιδίκαση της εύλογης αμοιβής, πλην, όμως, η αίτηση απορρίφθηκε με τη με αριθμό 125/2017 απόφαση του Μονομελούς Πρωτοδικείου. Με βάση το ανωτέρω ιστορικό, ζητεί: (α) να καθοριστεί το ύψος της εύλογης και ενιαίας αμοιβής, όσον αφορά την πρώτη εναγομένη, στο ποσό των 750,00 ευρώ ετησίως για καθένα από τα έτη 2011, 2012, 2013 και 2014, πλέον Φ.Π.Α., ήτοι στο συνολικό ποσό των 3.000,00 ευρώ πλέον Φ.Π.Α., (β) να υποχρεωθεί η πρώτη εναγομένη να της καταβάλει για την ως άνω αίτια, άλλως κατά τις διατάξεις του αδικαιολόγητου πλουτισμού, το συνολικό ποσό των 3.000,00 ευρώ πλέον Φ.Π.Α., με το νόμιμο τόκο από 01-01-2012 για την εύλογη αμοιβή του έτους 2011, από 01-01-2013 για την εύλογη αμοιβή του έτους 2012, από 01-01-2014 για την εύλογη αμοιβή του έτους 2013, και από 01-01-2015 για την εύλογη αμοιβή του έτους 2014, άλλως από την επίδοση της αίτησης των ασφαλιστικών μέτρων, άλλως από την επίδοση της αγωγής, μέχρι την ολοσχερή εξόφληση, (γ) να υποχρεωθεί η πρώτη εναγομένη να προσκομίσει καταλόγους με τους τίτλους του μουσικού ρεπερτορίου που χρησιμοποίησε κατά τα έτη 2011, 2012, 2013 και 2014, προκειμένου να προβεί στη διανομή των κερδών στους δικαιούχους, (δ) να κηρυχθεί προσωρινά εκτελεστή η απόφαση που θα εκδοθεί και (ε) να καταδικαστεί η πρώτη εναγομένη στα δικαστικά της έξοδα. Με αυτό το περιεχόμενο και αιτήματα, η κρίνόμενη αγωγή παραδεκτά φέρεται ενώπιον του Δικαστηρίου αυτού, το οποίο είναι καθ' ύλην και κατά τόπον αρμόδιο (άρθρα 22 παρ. 6 και 7 ν. 4481/2017 και 22 ΚΠολΔ, βλ. ΜονΕφίλων 56/2022 τνπ ΝΟΜΟΣ), για να συζητηθεί κατά την προκειμένη ειδική

διαδικασία των περιουσιακών διαφορών (άρθρα 22 παρ. 6 και 7 ν. 4481/2017, 591 και 614/επ. ΚΠολΔ), και είναι ορισμένη και νόμιμη, στηριζόμενη στις διατάξεις των άρθρων 2, 3, 4, 5, 7 και 12 της Διεθνούς Σύμβασης της Ρώμης που κυρώθηκε με το ν. 2054/1992, 1, 2 παρ. 1, 3, 46, 47 και 49 ν. 2121/1993, 1 έως 7, 22, 23 και 24 ν. 4481/2017 (τα οποία είναι εν προκειμένω εφαρμοστέα, σύμφωνα με τις διατάξεις των άρθρων 53 παρ. 11 και 54 παρ. 1 ν. 4481/2017, ως εκ του χρόνου άσκησης της κρινόμενης αγωγής, μετά την έναρξη ισχύος του πιο πάνω νόμου [20-07-2017]), 346 ΑΚ, 68, 69 παρ. 1 ε', 176, 907 και 908 παρ. 1 γ' ΚΠολΔ, πλην: (α) του παρεπόμενου αιτήματος περί καταβολής τόκων από την αρχή κάθε επόμενου έτους (1^η Ιανουαρίου) σε σχέση με το έτος που αφορά η αξίωση, το οποίο πρέπει να απορριφθεί ως μη νόμιμο, διότι η ενάγουσα δεν επικαλείται προηγούμενη όχληση της πρώτης εναγομένης, ενώ δεν αρκεί προς τούτο η γενική αναφορά στην αγωγή ότι προέβη σε επανειλημμένες οχλήσεις προς εκείνη για την καταβολή της εύλογης αμοιβής, αφού δεν προκύπτει ότι έλαβε χώρα ακριβής, ορισμένη και σαφής κατά το περιεχόμενό της όχληση προς εκπλήρωση της ως άνω υποχρέωσης, από την οποία να προκύπτει, πέραν από το χρόνο στον οποίο αναφέρεται, και το είδος αλλά και η ακριβής ποσότητα της παροχής (ΜονΕφίωαν 56/2022 τνπ ΝΟΜΟΣ), (β) το αίτημα επιδίκασης τόκων κατά το μέρος που αφορά στον αναλογούντα στην εύλογη αμοιβή Φ.Π.Α., καθώς το συνδεόμενο με τον αναλογούντα Φ.Π.Α. μέρος της επίδικης αξίωσης μπορεί μεν να επιδιωχθεί δικαστικά κατ' εφαρμογή του άρθρου 69 παρ. 1 περ. ε' ΚΠολΔ, στην περίπτωση, όμως, αυτή, που η πληρωμή της αμοιβής πραγματοποιείται σε εκτέλεση δικαστικής απόφασης, ο παραπάνω φόρος καθίσταται απαιτητός κατά τον χρόνο είσπραξης της αμοιβής, οπότε και γεννάται η σχετική φορολογική υποχρέωση, και, επομένως, μόνο έκτοτε οφείλονται, σύμφωνα με τις διατάξεις των άρθρων 345 και 346 ΑΚ, νόμιμοι τόκοι υπερημερίας επί του ποσού του αναλογούντος στην επιδικασθείσα εύλογη αμοιβή Φ.Π.Α. και όχι πριν την επέλευση του εν λόγω χρονικού σημείου, ήτοι του χρόνου εξόφλησης των επιδικαζόμενων ποσών και έκδοσης της σχετικής προς τούτο απόδειξης, ο φόρος, δε, στην περίπτωση αυτή θα υπολογιστεί με βάση το ποσοστό που θα ισχύει κατά τον χρόνο της εξόφλησης (ΑΠ 535/2018, ΜονΕφίωαν 56/2022 τνπ ΝΟΜΟΣ) και (γ) της επικουρικής βάσης της αγωγής, που επιχειρείται να θεμελιωθεί στις διατάξεις του αδικαιολόγητου πλουτισμού, η οποία είναι απορριπτέα ως νομικά αβάσιμη, αφού λόγω της ουσιαστικής επικουρικότητας της αξίωσης και της επιβοηθητικής φύσης της, αυτή ασκείται μόνο όταν ελλείπουν οι προϋποθέσεις της αγωγής από σύμβαση ή αδικοπραξία, εκτός αν θεμελιώνεται σε πραγματικά περιστατικά διαφορετικά ή πρόσθετα από εκείνα στα οποία στηρίζεται η αγωγή από τη

σύμβαση ή την αδικοπραξία (ΟΛΑΠ 23/2003 ΕΕργΔ 2004.423, ΑΠ 1682/2014 ΜονΕφίωαν 56/2022 τυπ ΝΟΜΟΣ), των οποίων, εν προκειμένω, δεν γίνεται καμία επίκληση, αφού, όπως προκύπτει από την επισκόπηση του δικογράφου της αγωγής, η ενάγουσα, για τη θεμελίωση της επικουρικής βάσης της αγωγής από τον αδικαιολόγητο πλουτισμό, δεν επικαλείται πραγματικά περιστατικά διαφορετικά ή πρόσθετα από εκείνα στα οποία θεμελιώνεται η κύρια βάση της αγωγής. Εξάλλου, για το παραδεκτό της συζήτησης της αγωγής, η ενάγουσα κατέθεσε με τις προτάσεις της το από 31-10-2022 έγγραφο ενημέρωσης για την δυνατότητα υπαγωγής της διαφοράς στη διαμεσολάβηση, υπογεγραμμένο από τον νόμιμο εκπρόσωπό της και από τον πληρεξούσιο δικηγόρο της (άρθρο 3 παρ. 2 ν. 4640/2019). Επομένως, η κρινόμενη αγωγή, κατά το μέρος που κρίθηκε νόμιμη, πρέπει να ερευνηθεί περαιτέρω ως προς την ουσιαστική της βασιμότητα, δεδομένου ότι καταβλήθηκε το αναλογούν στο καταψηφιστικό αίτημά της τέλος δικαστικού ενσήμου (βλ. το με αριθμό 542185280953 0502 0096 e-παράβολο, με συνημμένη την από 31-10-2022 απόδειξη εξόφλησης της Τράπεζας Πειραιώς).

Κατά της κρινόμενης αγωγής δεν υπάρχει ένσταση που να εξετάζεται αυτεπαγγέλτως και για τα γεγονότα που αναφέρονται στο δικόγραφο της επιτρέπεται ομολογία. Επομένως, λόγω της ερημοδικίας της πρώτης εναγομένης, θεωρούνται ομολογημένοι όλοι οι πραγματικοί ισχυρισμοί της ενάγουσας (άρθρο 271 παρ. 3 ΚΠολΔ, σε συνδυασμό με το άρθρο 352 παρ. 1 του ιδίου Κώδικα, τα οποία μετά τις τροποποιήσεις που επέφερε ο Ν. 4335/2015 εφαρμόζονται, κατ' άρθρο 591 ΚΠολΔ, ελλείψει αντίθετης ειδικής ρύθμισης και επί των περιουσιακών διαφορών, βλ. και Καλλιόπη Θ. Μακρίδου, Ειδικές Διαδικασίες στον Κώδικα Πολιτικής Δικονομίας μετά το ν. 4335/2015, έκδ. 2017, Κεφάλαιο Δεύτερο, § 5, σελ. 41). Συνεπώς, και αφού θεωρηθεί η δίκη καταργημένη ως προς τον δεύτερο εναγόμενο, η αγωγή πρέπει να γίνει δεκτή ως βάσιμη και κατ' ουσία και: (α) να καθοριστεί η εύλογη αμοιβή που η πρώτη εναγομένη οφείλει στην ενάγουσα για την εκ μέρους της δημόσια παρουσίαση έργων των μελών της, μέσω υλικών φορέων, στο ποσό των επτακοσίων πενήντα (750,00) ευρώ ετησίως για καθένα από τα έτη 2011, 2012, 2013 και 2014, ήτοι στο συνολικό ποσό των τριών χιλιάδων (3.000,00) ευρώ, πλέον του αναλογούντος Φ.Π.Α., κατά τα ειδικότερα αναφερόμενα στο διατακτικό, (β) να υποχρεωθεί η πρώτη εναγομένη να καταβάλει στην ενάγουσα το συνολικό ποσό των τριών χιλιάδων (3.000,00) ευρώ, με το νόμιμο τόκο από την επομένη της επίδοσης σε αυτήν της από 09-09-2015 και με αριθμό έκθεσης κατάθεσης 115/2015 αίτησης ασφαλιστικών μέτρων (επί της οποίας εκδόθηκε η με αριθμό 125/2017 απόφαση του Δικαστηρίου αυτού, κατά τη διαδικασία



των ασφαλιστικών μέτρων) μέχρι την ολοσχερή εξόφληση, πλέον του αναλογούντος Φ.Π.Α., κατά τα ειδικότερα αναφερόμενα στο διατακτικό, (γ) να υποχρεωθεί η πρώτη εναγομένη να παραδώσει στην ενάγουσα αντίγραφα καταλόγων με τους τίτλους του μουσικού ρεπερτορίου που χρησιμοποίησε κατά τα έτη 2011, 2012, 2013 και 2014.

Περαιτέρω, η παρούσα απόφαση πρέπει να κηρυχθεί προσωρινά εκτελεστή κατά την καταψηφιστική της διάταξη, κατά παραδοχή ως ουσιαστικά βάσιμου του σχετικού αιτήματός της ενάγουσας, καθόσον, κατά την κρίση του Δικαστηρίου, η καθυστέρηση στην εκτέλεση μπορεί να προκαλέσει σημαντική ζημία σε εκείνη (άρθρο 908 παρ. 1 γ' ΚΠολΔ). Τέλος, λόγω της ερημοδικίας της πρώτης εναγομένης, πρέπει να οριστεί το νόμιμο παράβολο για την περίπτωση άσκησης εκ μέρους της ανακοπής ερημοδικίας κατά της παρούσας απόφασης (άρθρα 501, 502 παρ. 1 και 505 παρ. 2 β' ΚΠολΔ), ενώ τα δικαστικά έξοδα της ενάγουσας θα πρέπει να επιβληθούν σε βάρος της πρώτης εναγομένης λόγω της ήττας της (άρθρα 63B ν. 2121/1993, 106, 176, 189 παρ. 1, 191 παρ. 2 ΚΠολΔ, 63 παρ. 1 (i) περ. α' και 68 παρ. 1 ν. 4194/2013), όπως ειδικότερα ορίζεται στο διατακτικό.

ΓΙΑ ΤΟΥΣ ΛΟΓΟΥΣ ΑΥΤΟΥΣ

ΘΕΩΡΕΙ καταργημένη τη δίκη ως προς τον δεύτερο εναγόμενο.

ΔΙΚΑΖΕΙ ερήμην της πρώτης εναγομένης.

ΟΡΙΖΕΙ το παράβολο ανακοπής ερημοδικίας, για την περίπτωση άσκησης εκ μέρους της πρώτης εναγομένης ανακοπής ερημοδικίας κατά της παρούσας απόφασης, στο ποσό των διακοσίων (200,00) ευρώ.

ΑΠΟΡΡΙΠΤΕΙ ό,τι κρίθηκε απορριπτέο.

ΔΕΧΕΤΑΙ εν μέρει την αγωγή.

ΚΑΘΟΡΙΖΕΙ την εύλογη αμοιβή που οφείλει η πρώτη εναγομένη στην ενάγουσα στο ποσό των επτακοσίων πενήντα (750,00) ευρώ ετησίως για καθένα από τα έτη 2011, 2012, 2013 και 2014, ήτοι στο συνολικό ποσό των τριών χιλιάδων (3.000,00) ευρώ, πλέον του αναλογούντος Φ.Π.Α., όπως αυτός θα ισχύει κατά το χρόνο της καταβολής της εν λόγω αμοιβής και της έκδοσης των οικείων παραστατικών.

ΥΠΟΧΡΕΩΝΕΙ την πρώτη εναγομένη να καταβάλει στην ενάγουσα το συνολικό ποσό των τριών χιλιάδων (3.000,00) ευρώ, με το νόμιμο τόκο από την επομένη της επίδοσης σε αυτήν της από 09-09-2015 και με αριθμό έκθεσης κατάθεσης 115/2015 αίτησης ασφαλιστικών μέτρων (επί της οποίας εκδόθηκε η με αριθμό 125/2017 απόφαση του Δικαστηρίου αυτού, κατά τη διαδικασία των ασφαλιστικών μέτρων) μέχρι την ολοσχερή εξόφληση, πλέον του αναλογούντος Φ.Π.Α., όπως αυτός θα ισχύει κατά



το χρόνο της καταβολής της εν λόγω αμοιβής και της έκδοσης των οικείων παραστατικών.

ΚΗΡΥΣΣΕΙ την απόφαση προσωρινά εκτελεστή ως προς την αμέσως ανωτέρω καταψηφιστική της διάταξη.

ΥΠΟΧΡΕΩΝΕΙ την πρώτη εναγομένη να παραδώσει στην ενάγουσα αντίγραφα καταλόγων με τους τίτλους του μουσικού ρεπερτορίου που χρησιμοποίησε κατά τα έτη 2011, 2012, 2013 και 2014.

ΚΑΤΑΔΙΚΑΖΕΙ την πρώτη εναγομένη στα δικαστικά έξοδα της ενάγουσας, τα οποία ορίζει στο ποσό των πεντακοσίων (500,00) ευρώ.

ΚΡΙΘΗΚΕ, αποφασίσθηκε και δημοσιεύθηκε σε έκτακτη δημόσια συνεδρίαση στο ακροατήριό του στην στις 6 Δεκεμβρίου 2022, χωρίς την παρουσία των διαδίκων και των πληρεξουσίων δικηγόρων τους.

Ο ΔΙΚΑΣΤΗΣ

Ο ΓΡΑΜΜΑΤΕΑΣ

